

נסיכה קטנה

תפקידים:

1. שרה קרו- ילדה בעלת דמיון אצילית ובוגרת לגילה
2. קפטן קח- אבא של שרה
3. משרת- המשרת של קפטן קרו מגיע איתם בהתחלה
4. מיס מינצ'ן- מנהלת הפנימיה מרשעת קשוחה ואכזרית, מתחנפת לאנשים עשירים
5. מיס אמיליה - אחות של מיס מינצ'ן טיפשה ושמנה
6. טבחית א'
7. טבחית ב'
8. בקי- ילדה משרתת שגרה בעליית גג ולבנות אסור לדבר איתה, חסרת ביטחון, שרה עוברת לגור איתה בהמשך ההצגה ונהיית חברתה הטובה
9. מסיה דיפארז'- המורה לצרפתית

בנות הכיתה:

10. לוטי - ילדה קטנה וצרחנית אין לה אמא ושרה נהיית אמא שלה בפנימייה
11. ארמנגרד- ילדה שמנה וטיפשה שהכל לא הולך לה
12. לאונייה- ילדה סנובית ועוקצנית, מלכת הכיתה עד בואה של שרה ומקנאה בה.
13. ג'סי- החברה הצמודה של לאונייה
14. לוי
15. ברברה - הבריונית
16. דיאנה
17. סוזן
18. הילרי
19. סנדי
20. ננסי
21. רוז
22. חלבן- בן אדם דפוק שמאוהב באמיליה עד בעל הראש
23. זבנית- מוכרת לשרה לחמניה

3 קבצניות:

24. אמא ו21 בנות

משפחת מורמורנסי:

27. אבא ג'ורג'-
28. אמא
29. בילי- ילד קטן תמים וטוב לב
30. ג'נטי
31. ג'ניפר
32. לורה
33. אדון קאריספורד - הידיד של אבא של שרה שותף במכרה
34. ראם דאס- המשרת של הג'נטלמן שמגלה את שרה ובקי ומגשים להם חלום

הורים:

35. אבא של ארמנגרד
36. הורי לאונייה
38. ההורים של ברברה
40. הורי הילרי
42. הורי ג'סי
44. הורי ננסי
46. הורי רוז
47. אדון בארו - עורך דין שבא לבשר על מות קפטן קרו

ריקוד הודים

ריקוד מות האבא

ריקוד קבצנים

ריקוד הקסם

שיר סיום- "תהיה מאושר"

- 3 במאיות
 2 אחראיות מוסיקה (גם בוחרות)
 אחראית תאורה והגברה
 2 אחראיות תלבושות ואביזרים
 אחראית תפאורה
 2 אחראיות ריקודים

מערכה ראשונה

תמונה 1

- משתתפים:** שרה קרו, קפטן קרו, מיס מינצ'ן, אמיליה, משרת.
 ההצגה מתחילה בריקוד של הודים שלבסוף הם פותחים את הוילון.
 רחוב לונדון טיפוס, עוברים ושבים.
 שרה ואביה (קפטן קרו) נכנסים מקצה הבמה, מחזיקים ידיים ומלווים במשרת שסוחב את המזוודות.
 הם מגיעים לכניסה של בנין שעליו יש שלט: "מיס מינצ'ן: פנימייה מובחרת לגברות צעירות".
 (שרה מביטה בשלט בחשש)
- שרה:** אבא, (בלחש כמעט) אבא!
קפטן קרו: מה, יקירתי? (מחבק אותה ומביט בעיניה) על מה את חושבת?
שרה: האם זה המקום?
קפטן קרו: (בעצב) כן שרה. הגענו סוף-סוף.
 שרה מביטה סביבה.
- שרה:** (בהשלמה) טוב אבא, אם אנחנו כאן, אני מניחה שעלי להשלים עם העובדה...
 קפטן קרו מחייך ונושק לה.
 מצלצלים בפעמון הדלת של הפנימייה ונכנסים.
 החדר נכבד, נוקשה מאד מרוהט היטב אך מכוער.
 שרה מתיישבת על אחד הכיסאות הנוקשים ומביטה סביב.
- שרה:** אבא, הכל שונה פה כל כך נוהדו, זה לא מוצא חן בעיניי...
 אבל יורשה לי לומר שגם חילים, אפילו חילים אמיצים אינם יוצאים לקרב מפני שזה באמת מוצא חן בעיניהם.
- קפטן קרו:** (צוחק) הו, שרה... מה אעשה כשלא יהיה לידי מי שיגיד לי דברים רציניים שכאלה?
שרה: אבל אבא, מדוע דברים רציניים מצחיקים אותך כל כך?
קפטן קרו: (צוחק עוד יותר) מפני שאת כל כך משעשעת כשאת אומרת אותם! (מפסיק לצחוק, מחבק אותה ודמעות בעיניו) (נכנסים)
 אמיליה רואה אותם ורצה לקראתם בשמחה.
- אמיליה:** הו, שלום לכם! אני מאד שמחה לראותכם! (צוחקת בהתרגשות).
 שרה וקפטן קרו מסתכלים אחד על השני בתמיהה.
- אמיליה:** הו כן, אני ממש בושה! כמעט ושכחתי להציג את עצמי! אני היא אמיליה, ואני אחותה של...
מיס מינצ'ן: אמיליה, זה מספיק. גשי בבקשה למטבח. (אומרת בתקיפות, וכשהיא מסתכלת על שרה מחייכת שוב בחנפנות) שלום, קפטן קרו. איזה זכות גדולה תהיה לי לדאוג לילדה יפה ומבטיחה כל כך!
מיס מינצ'ן: כבר דאגו לספר לי על פיקחותה הבלתי רגילה, ילדה פקחית היא נכס בלתי רגיל במוסד כמו שלי.
 שרה נועצת עיניים מהורהרות במיס מינצ'ן.
- קפטן קרו:** (בצחוק עליז) אינני מודאג כלל בקשר להשכלתה... הקושי יהיה לעצור אותה מללמוד יותר מדי והרבה מדי. חוטמה הקטן נעוץ תמיד בספרים. נתקי אותה מעל ספריה אם תלמד יותר מדי, אלצי אותה לשחק או לצאת לקנות לעצמה בובה חדשה.
- מיס מינצ'ן:** מובן, אדון קרו. סמוך עלינו שנדאג לכל צרכיה של בתך. (פונה אל שרה) אראה לך את חדרך, שרה.
 הולכים לחדר (והמזוודות נשארות שם).
 שרה הולכת אחריהם ובוחנת את הפנימייה בחשש.
 בדרך קפטן קרו מדבר עם מיס מינצ'ן.
- קפטן קרו:** עורך הדין שלי, בארו, ישלם על החשבונות שתשלחי על הוצאותיה של שרה.

עליה לקבל כל דבר שתחשוק בו.

הם נכנסים לחדר.

(מיס אמיליה ניגשת למזוודות שנשארו בכניסה, מציצה ומתפעלת).

מיס מינצ'ן: עוזבת את החדר **אניח לכם להיפרד כעת.**

קפטן קרו נכנס ומתיישב על כסא, שרה עדיין עומדת ובוחנת את החדר.

קפטן קרו: מחייך ומצביע לעבר הפינה **נדמה לי שראיתי שם משהו...**

שרה רצה לפינה ומוצאת שם בובה מחבוק אותה בהתרגשות, ורצה מחייכת אל אביה.

שרה: **הו, אבא, היא נראית כל כך אמיתית! כמו מקשיבה כשאני מדברת אליה!****קפטן קרו:** כן, יקירתי, זו הבובה שתמיד חיפשנו, זאת אמילי החברה שלך! שרה מתיישבת לרגלי קפטן

קרו והוא ממשיך בשקט את יודעת, שרה, אמילי היא לא סתם בובה. תמיד כשתגעגי אליי

תוכלי לדבר אליה והיא תעביר לי את מה שאמרת שרה מחייכת.

קפטן קרו: את זוכרת שסיפרתי לך פעם על הקסם של הבובות? הבובות יכולות לזוז רק כשבני

האדם לא מסתכלים עליהן - וככה כל לילה, כשאת תישני, אמילי תוכל להעביר אלי את

מה שאמרת. קפטן קרו מחזיק בידים של שרה, ואז מוציא תליון מכיסו. שרה מתפעלת: **ואוו!****קפטן קרו:** זה בשבילך ילדתי פותח את התליון תוך כדי דיבור.**שרה:** **אמא?****קפטן קרו:** כן. אמא ואני. ואת תלכי איתנו תמיד מונחים על ליבך - ילדה שלי. ואנחנו נכתוב

מכתבים בכל יום-יום! הם מתחבקים. קפטן קרו לקראת היציאה, פונה אל שרה בלי שתשמע, נסיכה

קטנה, אינני חושב שאת יודעת עד כמה יתגעגע אלייך אבא. אביה יורד מן הבמה.

שרה נשארת בחדר, נועצת את מבטה באביה היוצא ואחר כך נועלת את הדלת ומרכינה את ראשה.

מיס אמיליה הולכת לראות מה עם שרה, מנסה לפתוח את הדלת אך היא נעולה.

שרה: (בנימוס ובשקט) **נעלתי אותה - הייתי רוצה להיות לבדי בבקשה.**

מיס אמיליה הולכת משם בפנים מבוהלות למיס מינצ'ן, אחותה.

מיס אמיליה: מעולם לא ראיתי ילדה מוזרה כל-כך. היא נעלה את עצמה בחדרה, ואינה משמיעה קול.**מיס מינצ'ן:** מוטב כך מאשר אילו בעטה וצעקה כפי שעושות אחדות מהן. ציפיתי לכך שילדה

מפונקת כמותה, תקים שאון שיזעיק את כל הבית.

מיס אמיליה: פתחתי את מזוודותיה, וראיתי את בגדיה. מעוּדִי לא ראיתי כדוגמתם!**גם את ראית - מה דעתך עליהם?****מיס מינצ'ן:** אני חושבת שהם מגוחכים בתכלית (בפסקנות), ציידו אותה כאילו הייתה נסיכה קטנה.**תמונה 2****משתתפים:** שרה, לויניה, לוטי, ג'סי וכל שאר התלמידות. מיס מינצ'ן, המורה לצרפתית-

מסייה דיפראז'.

כיתה. שולחנות, כסאות, ספרים, מחברות וכו'.

מחוץ לכיתה נשמעת המולה. מיס מינצ'ן מובילה את שרה לתוך הכיתה, והן נעמדות בפתח. שרה מביטה

בכיתה במבטים חוששים.

כשהן נכנסות לכיתה המורה מזדקף במהירות בשולחנו ומשפשף את עיניו. שתיקה פתאומית משתררת,

והבנות שולחות מבטים סקרניים לעבר מיס מינצ'ן והילדה הזרה שלידה.

מסייה דיפראז': קאס קאסה!**כל הבנות:** (בצעקה) **קאס קאסה!****מסייה דיפראז':** (באיטיות, מחלק את המילה להברות) **0-10-אר!****כל הבנות:** **0-10-אר!****מיס מינצ'ן:** **מסייה דיפראז', סלח לי.**

מיס מינצ'ן נכנסת לכיתה בצעדים יהירים. אחריה פוסעת בחשש שרה, ראשה נעוץ ברצפה.

ג'סי ולאויניה מתלחשות- לא שומעים מה הן אומרות. הן מסתכלות על שרה.

(בלחישה) **"יש לה גרבי משי!"****ג'סי:** **לאויניה: אני לא חושבת שהיא יפה בכלל, היא נראית לי סתם עשירה מפונקת.****ג'סי:** (מסתכלת בשאר הבנות) **תראו מה היא לובשת! איזה בגדים! (בהתפעלות)**

שרה ומיס מינצ'ן עומדות ליד המכתבה של המורה. מיס מינצ'ן מקישה באורח מעודן על מכתבתה.

מיס מינצ'ן: גברות צעירות, אני מבקשת להציגכן בפני חברתכן החדשה. כל הילדות נעמדות אני מצפה מכולכן שתנהגנה בחביבות עם מיס קרו. היא הגיעה אלינו ממרחקים - מהודו, שם נולדה וגדלה.

התלמידות: כן מיס מינצ'ן!

התלמידות משתחוות בטקסיות.

שרה קדה קידה, ואז כולן חוזרות ומתיישבות.

מיס מינצ'ן: שרה! בואי אלי. לוקחת ספר מהמכתבה, ומעללת בו, שרה ניגשת אליה. מאחר שאביך שחר לך משרתת צרפתייה, אני מסיקה שהוא רוצה כי תקדישי תשומת לב מיוחדת ללימוד השפה הצרפתית.

שרה: (קצת נבוכה) אני חושבת שהוא שחר אותה מפני שהוא חשב שהיא תמצא חן בעיניי, מיס מינצ'ן.

מיס מינצ'ן: (בחיוך חמצמץ) אני חושבת שפינקו אותך מאד עד כה, ולכן נדמה לך תמיד שעושים דברים מפני שהם מוצאים חן בעינייך. הרושם שלי הוא שאביך רוצה שתלמדי צרפתית.

שרה: אני... אני אף פעם לא למדתי ממש צרפתית, אבל... אבל אני יודעת...

מיס מינצ'ן: (קוטעת אותה. ואומרת בנימוס חמצמץ) אם לא למדת, עלייך להתחיל מיד. המורה לצרפתית מסייה דיפארז' יבחן את ידיעותייך.

שרה מסמיקה.

מיס מינצ'ן: את נראית כעושה שרה, צר לי שאינך נהנית מהרעיון שתלמדי צרפתית.

שרה: אני נהנית מזה מאד, אבל אני כבר...

מיס מינצ'ן: (קוטעת אותה) אסור לך להגיד 'אבל' כשאומרים לך לעשות משהו!

מסייה דיפארז': האם זאת התלמידה החדשה שלי, מאדאם? אני מקווה שאמנם התמזל מזלי.

מיס מינצ'ן: אביה, קפטן קרו, מעוניין מאד שהיא תתחיל בלימוד השפה, אבל אני חוששת שיש לה דעה קדומה נגדה. לא נראה לי שהיא חפצה ללמוד!

שרה מביטה במסייה דיפארז' ואומרת לו בצרפתית שהיא אמנם אף פעם לא למדה את השפה, אבל היא יודעת אותה היטב- מילדות.

כשרה מדברת בצרפתית שוטפת מיס מינצ'ן נדהמת, ונועצת בה מבט נעלה.

מסייה דיפארז': (מהיך למיס מינצ'ן) ~~נראה~~ אין הרבה זיכרים שאוכל ללמד אותה. היא לא למדה צרפתית, היא צרפתייה. המבטא שלה נפלא! אני חושב שהיא יכולה לשפר מעט את

המבטא שלך, מאדאם.

מיס מינצ'ן: (קוראת בקול נפגע) תודה לך, מסייה. נסתפק בזה.

מסייה קם ויוצא מהכיתה בחיוך כבוש. התלמידות מצחקקות מאחורי המחברות.

מיס מינצ'ן: (מקישה בכעס על מכתבתה וצועקת) שקט, גבירות צעירות! שקט שיהיה פה, מיד! מסתכלת על שרה במבט של טינה.

מיס מינצ'ן: כעת הוצאנה את מחברות החשבון,

כולם: כן, מיס מינצ'ן.

מיס מינצ'ן: נתחיל בבחינה השבועית. ג'סי!

ג'סי: (קמה ומדקלמת) שש כפול שתיים הם ששים עשרה!

סנדי: (מייד אחריה) שש כפול שלוש הם שמונה עשרה!

הילרי: (אחרי סנדי) שש כפול ארבע הם עשרים וארבע!

ברברה: (אחרי הילרי) שש כפול חמש הם שלושים!

ארמנגרד: (מגמגמת, בלי בטחון) שש כפול שש הם... שלושים וארבע.. אא... אולי שלושים וחמש...

לויניה: (בלחש) שלושים ושבע!

ארמנגארד: (בחיוך, בביטחון) שלושים ושבע!

לאויניה וג'סי מחליפות מבטים ומצחקקות.

מיס מינצ'ן: (בקול מלגלג) ואולי שלושים ושמונה או ארבעים ושתיים או אולי חמישים ואחד!

ארמנגארד: (באכזבה ובכאב) אבל התאמנתי לזה שעות...

מיס מינצ'ן: קשה לי להאמין... מכל מקום, אביך בוודאי לא היה מקבל תירוץ שכזה!

ארמנגארד: בבקשה מיס מינצ'ן, בבקשה אל תספרי על כך לאבא...

מיס מינצ'ן: לאויניה, המשיכי!

לאויניה קמה בגאווה ומדקלמת:

לאויניה: שש כפול שש הם מסתכלת לעבר ארמנגארד ואומרת בהדגשה: שלושים ושש!

מיס מינצ'ן: תודה לך לאויניה, ובזה נסיים את השיעור. ארמנגארד, הישארי בכיתה ושנני את לוח הכפל עד ארוחת הערב.

הבנות עוזבות את הכיתה, ורק שרה וארמנגארד נשארות.

ארמנגארד: (מתחילה לשנן, לאט ובלי ביטחון) שש כפול חמש הם שלושים. שש כפול שש הם שלושים ושש. שש כפול שבע הם... אה...

שרה: (אומרת בשקט, מאחור) ארבעים ושתיים.

ארמנגארד: (מסתובבת, מביטה בה בהערצה) אני לעולם לא אדע את החישובים המסובכים האלה! את חכמה, אפילו צרפתית את יודעת! אני לא מסוגלת להגיד את המילים האלה, הן כל-כך משובות! אבא שלי יודע הכל והוא רוצה שגם אני אדע צרפתית...

שרה: (במבט מהורהר, מתגעגע, עצוב. אור עיניה כבה) אבא שלך?!

ארמנגארד: כואב לך משהו?

שרה: כן. (שתיקה) אבל זה לא בגוף. אני אוהבת את אבא שלי יותר מכל העולם כפול עשרה, ובגלל זה כואב לי. הוא נסע.

יש שתיקה של כמה שניות, ואז שרה מתעודדת ומרימה את הראש:

שרה: אבל הוא השאיר לי את אמילי, חברתי הטובה ביותר, ודרכה אני מדברת איתו.

ארמנגארד: לאויניה וג'סי הן החברות הכי טובות. מסתכלת בשרה בתקווה. הלוואי שגם אנחנו נוכל להיות החברות הכי טובות... מסכימה?

שרה: אני שמחה על כך, כן. נהיה חברות טובות, ואני אגיד לך משהו? (מסתכלת עליה בחיור) אוכל לעזור לך בשיעורי הצרפתית שלך!

תמונה 3

משתתפים: לוטי, שרה, אמיליה, בקי.

לוטי: (צורחת, משתוללת ובוטטת) אין לי אמא! אין לי אמא! אני רוצה את אמא שלי!!!
מיס אמיליה ניגשת להרגיע אותה, אך לוטי בוטטת גם בה והיא בורחת.
בקי עומדת בצד ומקשיבה.

אמיליה: הו! אני משתגענת, הילדה הזאת מוציאה אותי מדעת!

שרה: (יוצאת אל לוטי) אי אפשר ללמוד ברעש כזה!

לוטי: (ממשיכה לצרוח) אין לי אמא! אין לי אפילו טיפ-טיפה אמא!

שרה: גם לי אין...

לוטי: (נרגעת מבכייה ושואלת בהפתעה) איפה היא?

שרה: היא עלתה לשמים, אך אני בטוחה שלפעמים היא יורדת לראות אותי, למרות שאינני רואה אותה.

לוטי: באמת?!

שרה: כן, וכך עושה גם אמך! אולי שתיהן נמצאות עכשיו בחדר הזה ומסתכלות עלינו...
לוטי מסתכלת סביב.

לוטי: פה בחדר?!

שרה: כן, ואחר כך הן חוזרות למעלה, מרחפות בשדות של חמניות... השמש זורחת, פרפרים בכל מיני צבעים מתעופפים בכל הכיוונים... הילדים משחקים איתם במחבואים וכולם שמחים, ואיש אינו עייף לעולם! ואני יודעת שגם אמא שלי שם והיא מסתכלת על הנסיכה הקטנה שלה.

לוטי: מה, את נסיכה?

שרה: כן, אני נסיכה וגם את נסיכה, וגם כל הבנות נסיכות אם הן רוצות בכך. את תוכלי להיות כל מה שתרצי, אם תאמיני בכך.

לוטי: אבל שרה, אני בכל זאת רוצה פה אמא!

שרה: אני אהיה אמא שלך! נשחק כאילו את הבת הקטנה שלי ואמילי תהיה אחותך.

לוטי: באמת?!

שרה: כן, הבא נלך ונספר לה על כך, היא וודאי תשמח לאחות כמוך.

בקי מפילה את מה שהיא מחזיקה ובורחת.

שרה: הי, חכי רגע...

לוטי: זאת בקי, אסור לנו לדבר איתה!

שרה: למה לא?

לוטי: זאתי הילדה המשרתת.
שרה: אז מה אם היא משרתת?
לוטי: מה, גם היא נסיכה???

תמונה 4

משתתפים: מיס מינצ'ן, אמיליה, שרה וכל הכיתה.
כיתה - חלק מהבנות על כסאות, חלק על הרצפה, מיס מינצ'ן על יד הפסנתר.
אמיליה שרה קטע אופרה קצר, הבנות אוטמות את אוזניהן.

מיס מינצ'ן: תודה אמיליה, זה מספיק! וכעת נעבור לקריאת היצירה השקספירית השבועית.
הבנות: כן, מיס מינצ'ן.
מיס מינצ'ן: לאויניה, פתחי בבקשה בעמוד 382.
לאויניה מקריאה בקול מונוטוני מתוך ספר, הבנות מראות סימני שעמום, חלק נרדמות.

מיס מינצ'ן: תודה לאויניה, שרה.
שרה מתחילה להקריא, מסתכלת על הבנות ועל התגובות, מפסיקה את הסיפור וממציאה סיפור חדש, ומספרת אותו בהתלהבות.
כל הבנות מתקרבות לשרה ומקשיבות בדריכות (כולל אמיליה).
מיס מינצ'ן מפסיקה בפתאומיות לנגן קמה אל שרה ולוקחת לה את הספר, שרה לא שמה לב וממשיכה לספר.
מיס מינצ'ן מדפדפת בספר ושמה לב ששרה המציאה את הסיפור.

מיס מינצ'ן: מספיק!
כל הילדות קמות בבהלה ומתישבות במקום.

מיס מינצ'ן: שרה, מה זה אמור להיות?
שרה: לא יכולתי לחשוב שהיא התחתנה עם המגעיל הזה אז דמיינתי סוף אחר.
מיס מינצ'ן: דמיינת את זה (בציניות).
שרה: כן, את אף פעם לא מדמיינת לעצמך (בפליאה ילדותית), מיס מינצ'ן האם את אף פעם לא מדמיינת משהו כדי להפוך אותו לאמיתי?
מיס מינצ'ן: אני מניחה שזה מאד פשוט לילדה שיש לה הכל (בזלזול).
מיס מינצ'ן: (פונה לכולם) מכאן והלאה אין יותר משחקי דמיון בבית ספר שלנו, ברור?
כולם: כן, מיס מינצ'ן.
מיס מינצ'ן: וברגע זה מיד למיטות!
כולם הולכים לחדרים.

ארמנגארד: מעולם לא שמעתי סיפור כזה יפה.
לוטי: בטח את מכירה הרבה סיפורים כאלה, נכון שרה? (בהערצה).
מיס מינצ'ן: שתהיה דממה שם למעלה.
שרה ועוד 3 בנות נעצרות.

ברברה: היי שרה - יש לי רעיון! אחרי שמיס מינצ'ן תלך לישון נבוא כולנו לחדר שלך ונשמע עוד סיפורים (שלושתן מהנהנות בראש בהתלהבות).
שרה: אבל רק שלושתכן, טוב?
מסכימות ורצות לחדרים.

תמונה 5

משתתפים: בנות הכיתה - לוטי, סנדי, רוז, לאויניה, הילרי, דיאנה, סוזן, לוסי, ברברה, ארמנגארד, ננסי, בקי, שרה.
שרה נכנסת לחדרה ורואה שם את בקי היושבת על הכורסא, בקי קופצת ממקומה בבהלה.

בקי: (מגמגמת בפחד) הו מיס, הו מיס, אני מבקשת סליחה, באמת סליחה!
שרה: (מתקרבת אליה) אל תפחדי, שום דבר לא קרה.
בקי: לא רציתי לעשות את זה, מיס, זה פשוט כי אני עייפה, זה לא היה בחוצפה, את... את לא כועסת עלי, מיס? את לא תספרי עלי למיס מינצ'ן?
שרה: לא כמובן שלא, (מתקרבת אל בקי) אנחנו בעצם דומות, אני ילדה כמוך, זה רק מקרה שאני לא את ואת לא אני.
בקי: (לא מבינה) מקרה?
שרה: (מהנהנת כן ומסתכלת סביב החדר) גמרת כבר את עבודתך? תוכלי להישאר כאן כמה דקות?
בקי: (נדהמת) כאן מיס? אני?

- שרה:** אין אף אחד בסביבה, חשבתי שאולי... אולי תרצי פרוסת עוגה?
בקי מהנהנת בשמחה ולאחר שמקבלת עוגה מידי שרה נכנסות לפתע שתי בנות ובקי בורחת.
- סנדי:** הו, שרה, אני כבר כל כך מחכה לשמוע מה קרה בסוף הסיפור, ו... גם לזי רצתה לשמוע אז... זה בסדר שהבאתי גם אותה?
שרה לא מספקת לענות ולחדר נכנסת לוטי עם עוד 3 בנות.
- לוטי:** הסיפור שלך היה כל כך מעניין, שדיאנה וסוזן היו מוכרחות לשמוע את ההמשך, ואמרת להם שבגלל שאת אמא שלי, בטוח תרשי להם גם לבוא. נכון?
שרה מחייכת ושוב נכנסות עוד 5 בנות לחדר.
- ארמנגארד:** (מתנשפת) מיס מנצ'ן כמעט ראתה אותנו, מזל שאמליה קראה לה פתאום למטבח. הבנות נכנסות אחת לדברי השניה בהתרגשות ואז ברברה (הבריונית) נעמדת על כסא וצועקת.
- ברברה:** שקט שיהיה פה מיד!, תנו לשרה להמשיך לספר.
הבנות משתהקות ושרה מתחילה לספר.
בינתיים, בחדר של לאויניה יושבות 3 בנות, ג'סי מסרקת את לאויניה.
- לאויניה:** מישהי ראתה את רוז?
הבנות מחליפות מבטים ומגמגמות.
- לאויניה:** אתן מסתירות ממני משהו?
רוז הלכה לשמוע את הסיפורים של שרה.
- ננסי:** (בלעג) הסיפורים של הנסיכה? הו, זה ממש מגוחך, לא חשבתי שגם רוז תתחנף אליה ככה, המפונקת הזאת מפיצה סיפור על "מכרות היהלומים של אביה" וכבר כולם מסביבה, אפילו מיס מינצ'ן מכרכת סביבה כל הזמן.
- הילרי:** אני לא מבינה למה את תמיד נגד שרה, לדעתי היא לא מפונקת או משויצה בכלל, והסיפורים שלה בטח יותר מעניינים מלסרק את שערך.
הילרי קמה ויוצאת מהחדר.
- לאויניה:** (בטוחה בעצמה) אם עוד מישהי חושבת כמוה שתקום ותצא!
ננסי ואן מחליפות מבטים ויוצאות. לאויניה נשארת עם ג'סי.
- ברברה:** המשרתת הקשיבה!
ננסי ואן בחדרה של שרה, שרה ממשיכה בסיפור, ולפתע מפילה בקי שהקשיבה לסיפור, משהו על הרצפה.
- שרה:** (מתרגזת) אני יודעת שהיא הקשיבה, למה שלא תקשיבי?
ברברה: אינני יודעת אם אמך היתה רוצה שתספרי סיפורים לילדה משרתת, אך אני יודעת שאמא שלי לא היתה רוצה שאני אעשה זאת.
- שרה:** אמרתי! אינני חושבת שהיא אכפת לה כלל! היא יודעת שסיפורים שייכים לכל.
רוז: חשבתי שאמך מתה. איך היא יכולה לדעת דברים?
לוטי: אמא של שרה יודעת הכל, וגם אמא שלי, חוץ מזה ששרה היא אמא שלי אצל מיס מינצ'ן, האמא השנייה שלי, וגם היא יודעת הכל.

תמונה 6

- משתתפים:** מיס מינצ'ן, שרה, כל הבנות והוריהן.
כל הבנות מסתרקות (2 בנות מברישות ללאויניה את השיער) מלא דיבורים: אבא, אמא.
שרה עוזרת לארמנגארד בצרפתית - לאבא שלה.
מיס מינצ'ן לבושה בקפידה ועצבנית (עד שההורים באים) מסתובבת ממקום למקום וצועקת על הבנות, כשההורים מגיעים הופך פרצופה לחיוך מתקתק.
הורים מוצאים את הבנות שלהם וזזים איתם לצדדים, ארמנגארד מדברת עם אביה בצרפתית.
שרה מחפשת את אביה - עוברת באמצע הבמה, לוטי צורחת, מיס מינצ'ן לוקחת אותה בכוח, סותמת לה את הפה ומעלימה אותה מעיני ההורים.
- מיס מינצ'ן:** היא פשוט מתרגשת הקטנה (בחיוך חנפני).
לוטי רצה אחרי שרה לחדרה ואיתה עוד 3 בנות שהוריהם לא באו.
- לוטי:** ראיתם את הבגדים החדשים שהביאו ללאויניה?
סוזן: ההורים שלי אף פעם לא קונים לי בגדים כאלו מפוארים.
דיאנה: אמא שלי אפילו לא מפנה זמן כדי לבקר אותי.
(יש שתיקה עזובה)
- שרה:** בבית בהודו בשעה הזאת הייתי יושבת יחד עם ה'איה' שלי.
לוטי: עם ה'מה' שלך?

- שרה:** האיה – האומנת, היינו יושבות על השטיח על יד האח הבערת והיא היתה מספרת לי סיפורים על אבירים ועל ארמונות קסומים, דרקונים ופיות. לפעמים היינו הולכות ביערות ומדמינות שאנחנו נסיכות.
- לוטי:** שרה, אבל את באמת נסיכה.
- שרה:** ככה היינו מטיילות עד שאבא קרא לנו לארוחה.
- סוזן:** מ... ארוחה, בבית עכשיו זוהי שעת התה, כולם יושבים סביב השולחן.
- דיאנה:** אוכלים עוגיות חמאה של אמא.
- לוטי:** ועוגת אוכמניות.
- דיאנה:** פאי תפוחים!
- סוזן:** קציפת תותי בר.
- לוטי:** וקרם שוקולד על השפתים מ...
כולם: אה...
לוטי: כבר שנים שלא אכלתי מהמעדנים האלה.
- דיאנה:** כן, ונראה לי שיקח עוד זמן רב עד שנזכה לאכל דברים כאלה.
נשמע צלצול.
- שרה:** למה הצלצול הזה?
- סוזן:** זה הזמן ללכת לחדרים.
- שרה:** כמה כללים! לעולם לא אצליח לזכור את כולם.
- דיאנה:** כולם אומרים לך מה לעשות.
- לוטי:** מיס מינצ'ן צועקת.
- לוטי:** בבית, יש לך כל מה שתרצי, וכאן... שום דבר.
- שרה:** שום דבר? יש לנו חברות, יש לנו תקוות וחלומות, יש לנו את המחר!
- סוזן:** כן, אבל מה יש מחר? עוד עבודות, עוד לימודים.
- לוטי:** מיס מינצ'ן צועקת.
- שרה:** לא, מחר יש לנו יום חדש.
מתחילה לשיר "מחר שוב תזרח השימש..." , ולאט לאט נוספות בנות בפזמון.

תמונה 7

- משתתפים:** אמיליה, מיס מינצ'ן, אדון בארו, שרה וכל הבנות.
אמיליה מכניסה את העוגה לחדר.
- כולן:** וואו, איזה יופי.
מוסיקת רקע, שרה מכבה את הנרות, כולן עומדות סביבה במעגל ומסתכלות - המוסיקה נחלשת כשהן מתחילות לדבר – שרה חותכת את העוגה.
- לוטי:** שרה, שרה אני רוצה את החתיכה הכי גדולה.
- לאויניה:** (בזלזול) אני בטוחה שהנסיכה (מבליטה) שרה תביא לכולנו חתיכות גדולות, נכון - נסיכה?
- לוטי:** את סתם מקנאה ששרה נסיכה, ואת לא!
- שרה:** זה לא נכון, לוטי. כל הילדות נסיכות, אפילו אם הן סתם סנוביות כמו לאויניה.
כולן צוחקות ולאויניה עושה פרצוף, שרה מביטה לעבר הפתח, ורואה את בקי מניחה משהו על הרצפה, ומסמנת לה שזה בשבילה. היא עוזבת את העוגה, וכולן מתנפלות עליה. שרה מרימה את המתנה ורואה את הרקמה של הנחל והעצים, כולן נהיות בשקט, ושרה קוראת בקול את מה שכתוב.
- שרה:** שרה יקרה, הכנתי לך רקמה של הנחל והעצים מהודו שתמיד סיפרת עליהם. אני מקווה שזה מוצא חן בעיניך, ושתמשיכי תמיד לספר סיפורים יפים על הודו.
שרה מאמצת את המתנה אל ליבה ואז הדפיקה בדלת. המוסיקה גוברת וכולן מחייכות וזורקות בלונים. שומעים דפיקה בדלת, והן ממשיכות אבל בלי לדבר, ומכבים את המוזיקה. עורך הדין של קפטן קרו עומד בפתח בפנים רציניות, מיס מינצ'ן פותחת.
- מיס מינצ'ן:** אפשר לעזור לך, אדוני (בחיוך מתחנחן)?
- אדון בארו:** (מוריד את הכובע תוך כדי דיבור) אני ג'ים בארו. (בטון שמצפה ממיס מינצ'ן לדעת מי הוא, וכשהוא קולט שהיא לא יודעת, הוא מסביר) עורך הדין של קפטן קרו (מיס מינצ'ן מחייכת חיוך מתחנף וגדול עוד יותר).
- מיס מינצ'ן:** הו, תכנס, בבקשה (מראה בידה על החדר וזזה לצד).
- מיס מינצ'ן:** אני בטוחה שקפטן קרו ישמח מאד לשמוע ששרה מתקדמת מאד בלימודיה, ואנחנו עושים כל מאמץ כדי שיהיה לה טוב כאן (היא עוצרת לרגע ואחר כך ממשיכה), שרה חוגגת עכשיו את יום הולדתה ואנחנו שילמנו כסף רב על החגיגה הזו, אדון בארו.

(הם נעמדים מול החדר בו נערכת החגיגה ומסתכלים, אדון בארו עדיין רציני, מיס מינצ'ן מסתכלת על שרה ואז על אדון ברו ואומרת כאילו לעצמה).

מיס מינצ'ן: הצ'ק שלכם הולך להיות מאד מנופח החודש.

(אדון בארו מתיק את עיניו לאט, לאט מהחגיגה ומביט במיס מינצ'ן במבט ארוך, ולבסוף פולט).

אדון בארו: אין צ'ק, מיס מינצ'ן.

מיס מינצ'ן: (נדהמת) מה זאת אומרת?

היא מסמנת לאדון בארו לבוא אחריה והם עוברים חדר, אדון בארו עם ראש מושפל ומבט רציני, מיס מינצ'ן נעצרת מולו ומביטה בו בשאלה)

אדון בארו: קפטן קרו מת, מיס מינצ'ן.

מיס מינצ'ן: מה? איך יתכן?

אדון בארו: (משחק בעצבנות בכובעו) את בודאי שמעת על מכרות היהלומים שהיו ברשות קפטן קרו,

מיס מינצ'ן, (והוא ממשיך בלי לחכות לתשובה) הוא הסתבך בחובות רבים, כלום לא יצא כפי

שהוא ושותפו תכננו, (הוא נאנח), השותף ברח, וקפטן קרו מת משילוב של קדחת הנילוס,

חובות וסיבוך עסקי.

מיס מינצ'ן: (בזעם) רימו אותי! הפילו עלי ילדה עניה וחסרת כל. לולא אני - היא יכלה להיות

קבצנית ברחוב, (יותר בשקט) וזה מה שתהיה (בערמומיות).

אדון בארו: זאת לא הייתי מציע לך לעשות, מיס מינצ'ן. זה יזיק לשמו הטוב של המוסד שלך אבל

אני מציע לך להפיק ממנה קצת תועלת. תוכלי להעסיק אותה בסיוע לתלמידות הצעירות

ממנה, למשל...

מיס מינצ'ן: וזה מה שאעשה (בחיוך אכזרי).

אדון בארו: אני בטוח שתסתדרי, ובכן, שלום.

הוא שם את כובעו, ומרכין את ראשו לברכת פרידה, אחר מעיף מבט אחרון לעבר שרה ויוצא. המוסיקה

מתחדשת, הילדות צוחקות, ומרימות את שרה. מיס מינצ'ן מתיישבת באפיסת כוחות ואז בהחלטיות קמה

ונכנסת לחדר, היא דופקת על השולחן, המוסיקה נעצרת, ומורידים את הכסא של שרה על הרצפה. כולן

נעמדות, שרה עדיין יושבת.

מיס מינצ'ן: המסיבה נגמרה! (כולן בוהות בה באי הבנה).

מיס מינצ'ן: בנות, לכו עכשיו לחדריכן!

שרה: אבל מיס מינצ'ן, זהו יום ההולדת שלי! (מיס מינצ'ן מביטה עליה).

מיס מינצ'ן: הישארי כאן שרה, עלי לדבר איתך. (פונה למיס אמיליה שיושבת נדהמת ליד הפסנתר).

מיס מינצ'ן: אמיליה, הביאי לי את השמלה הפשוטה ביותר שיש בארון הבגדים של שרה, אם אין

כזאת במלתחה של הנסיכה הקטנה (בלעג) חפשי אצל בנות אחרות.

מיס אמיליה: אבל מאריה...

מיס מינצ'ן: עשי מה שאמרתי!

מחכה שאמיליה תצא, מתיישבת ליד שולחנה ופונה לשרה.

מיס מינצ'ן: גשי הנה שרה, (שרה נגשת אט, אט ובעיניים מושפלות, מיס מינצ'ן מורה על הכסא שמולה) שבי!

מיס מינצ'ן: (בקול רועד מזעם) שרה, אביך מת.

שרה מרימה את עיניה בתדהמה ומשפילה אותן שוב כשמיס מינצ'ן חוזרת לדבר.

מיס מינצ'ן: אבא שלך - הוא מת!

שרה בוהה במשהו ומיס מינצ'ן קמה ומתחילה להסתובב בחדר מדברת ומגביהה את קולה יותר ויותר.

מיס מינצ'ן: לא היה לך מקום לגור בו עכשיו - חוץ מהרחוב, אם לא הייתי משאירה אותך, בגלל טוב

ליבי, כאן בפנימיה.

שרה כבר לא בוהה בה אלא מסתכלת למיס מינצ'ן בעיניים זזוקפת את גבה, אמיליה באה עם שמלה פשוטה.

מיס מינצ'ן: קומי עכשיו שרה, את עוברת לגור בעליית הגג עם רבקה, אם את נשארת כאן עליך

להביא תועלת! לבשי את השמלה הזאת! (מגישה את השמלה).

שרה לא מושיטה את ידה לקחת את השמלה ומיס מינצ'ן לוקחת את ידיה בכוח ושמה בהן את השמלה, שרה

הולכת במבט מאובן לכיוון היציאה.

מיס מינצ'ן: שרה.

שרה נעצרת.

מיס מינצ'ן: אינך מודה לי על נדיבותי, וטוב ליבי, על שהסכמתי לתת לך בית על אף מצבך העגום?!

שרה: (מסתובבת ומביטה בעיניים של מיס מינצ'ן) לא, מיס מינצ'ן, את אינך נדיבה, אינך טובת לב, וזה

איננו בית. (היא מסתובבת ורצה).

מיס מינצ'ן באה להגיד משהו, אך עוצרת בעצמה, האור נכבה.

מערכה שניה

תמונה 1

נפתחת בריקוד

משתתפים: שרה ובקי.

שרה ובקי בעליית גג.

שרה פותחת את הדלת ומסתכלת על חדרה החדש, מתיישבת על הרצפה, מניחה את הבובה אמילי עליה ובוהה, נשמעת דפיקה בדלת.

(מגמגמת) **בקי:** אוי מיס, מותר לי? ... את מרשה לי... רק להיכנס?

(מרימה את ראשה ומנסה לחייך) **שרה:** הו, בקי, אמרתי לך שאנחנו שוות, שתינו ילדות, את רואה, אין הבדל עכשיו, אינני נסיכה עוד...

(רצה ומחבקת אותה) **בקי:** כן מיס, את כן נסיכה, מה שלא יקרה לך, לא חשוב מה, את תמיד נסיכה, ושום דבר לא יעשה אותך אחרת.

(רועדת מקור) **שרה:** תמיד קר פה כל כך בלילות?

בקי: אני כבר התרגלתי מיס, ומאז הסיפורים שלך כבר כמעט אני לא מרגישה את זה. שרה מחייכת בעצב.

בקי: שרה, תספרי לי את אחד מסיפוריך.

שרה: זה רק דמיון בקי, אין לזה שום חשיבות.

בקי: בשבילי הם תמיד היו חשובים. פעם, חשבתי שאני הולכת למות, עד ששמעתי אותך מדברת על הקסם.

שרה: (בעצב) אין שום קסם, בקי.

בקי קמה בעצב והולכת.

שרה שוכבת על רצפת עליית הגג, מחבקת את אמילי.

שרה: (בוכה) אני לא יכולה יותר... אני הולכת למות (בכיה גובר) אני הולכת למות! (מביטה בפני הבובה, ומטיחה בה:) **אמילי,** את סתם בובה, את לא שומעת אותי בכלל! תגידי משהו, את לא שומעת אותי?!

שרה עוזבת את הבובה, ולוחשת:

שרה: (בוכה) אבא, אתה שומע אותי? אני מפחדת כל כך.

(מגבירה את קולה:) **אבא! אבא!**

שרה שוכבת על הרצפה וממשיכה לבכות. חושך.

תמונה 2

משתתפים: מיס מינצ'ן, אמיליה, החלבן, בקי ובנות הפנימייה.

שרה יורדת למטה להתחיל את תפקידיה, מיס מינצ'ן פוגשת אותה וגוערת בה על איחורה.

מיס מינצ'ן: שרה! היית צריכה לרדת מוקדם יותר! יש הרבה עבודה!

(מסננת) **שרה:** כן, מיס מינצ'ן.

מיס מינצ'ן: ובכן, לכי, לכי לעבודה! לכי, למה את מחכה?! אינני צריכה להזכיר לך את חובותיך!

שרה בוהה בה, מבולבלת, ומתחילה ללכת. עיניה של מיס מינצ'ן מונחות לפתע על התליון שלצווארה של שרה.

שרה שכבר התחילה ללכת נמצאת עם הגב למיס מינצ'ן. מיס מינצ'ן מסובבת אותה אליה בגסות ומורידה לה בפראות את התליון. כל הבנות מפסיקות לאכול ומביטות בשרה ובמיס מינצ'ן בעיניים קרועות לרווחה.

מיס מינצ'ן: מרשעת קטנה! ניסית להעלים ממני את התליון!

שרה: (מפחדת קצת אך עומדת על שלה) הוא שלי! אבא שלי נתן לי אותו! אין לך זכות לקחת אותו ממני, מיס מינצ'ן!

כמה בנות-סוזן, ארמנגארד ועוד מסתכלות זו בזו במבטים נדהמים.

מיס מינצ'ן: (בשקט, אך בבוז ורשעות) אין לי זכות לקחת אותו ממך...מה?...

קולה של מיס מינצ'ן הופך לרם ועצבני.

מיס מינצ'ן: מעתה כל רכושך שייך לי, שרה, ורק לי, ומוטב שתזכרי זאת, את רק משרתת!

שרה כמעט בוכה, מתאמצת לשלוט בבכי ולא להראות, הבנות מתלחשות בתדהמה: **משרתת?**

שרה הולכת למטבח וחוזרת עם קערית זכף, היא עוברת בין הבנות ומחלקת להן את האוכל שבקערה.

(בשמחה) **שרה:** ...

מיס מינצ'ן: (קוטעת אותה בחדות) בנות, שרה היא משרתת מעתה, ואסור לכן לדבר אליה! מובן?

- הבנות:** כן, מיס מינצ'ן.
לוטי מסתכלת בשרה ברחמים, שרה קורצת לה בחיור.
- מיס מינצ'ן:** בנות, חזורנה לכיתות!
בנות: כן, מיס מינצ'ן.
- מיס מינצ'ן:** שרה, הרצפה מלוכלכת - קרצפי אותה, החלונות מלאי אבק - נקי אותם, השטיחים בקומה העליונה והתחתונה - הברישי אותם, הו, גם הארובה נסתמה, הכלים מלוכלכים וכמובן אל תזניחי את השטיפה, הכביסה והגיהוץ. קדימה! מה את עומדת כך ומביטה בי?? התחילי בעבודה, מיד!!
- מיס מינצ'ן מרימה את האף והולכת.
שרה הולכת לקחת את הסמרטוט ובדרך עוברות על פניה מספר בנות.
- לאוינה:** (בזלזול) הא! רק לחשוב על זה שהיא הילדה עם מכרות יהלומים!
כל הבנות מהנהנות ומתלחשות ביניהן, לוטי ניגשת אל שרה
- לוטי:** אז את כבר לא נסיכה שרה?
מיס מינצ'ן: (בכעס) לוטי!
- שרה מתחילה לנקות יחד עם בקי. הטבחית מניחה פשטידה מהבילה על השולחן, אמיליה ניגשת לחרחה, ומושיטה את ידה לקחת חתיכה. הטבחית מכה על ידה.
- הטבחית:** מיס אמיליה, הפשטידה הזאת אינה מיועדת לך לשם שינוי.
אמיליה: הי?! (במבט מופתע) אז למי?
- הטבחית:** (בהתלהבות) הפשטידה המשובחת הזאת שאני עובדת על הכנתה מזה שעות, מיועדת לשכן החדש.
- הטבחית השנייה:** אדון קאריספורד, הג'נטלמן היהודי שממול לפנימייה.
אמיליה: הודי?!
- הטבחית:** כן, אך הוא אנגלי במקור.
אמיליה: (בטון נעלב) ומדוע הודי זה ראוי לפשטידה הזאת יותר ממני?
- הטבחית השנייה:** הו, הוא בעל ממון רב ועתיר נכסים, הוא עוסק במכרות יהלומים, או משהו מעין זה. שמעתי שהניע הנה למטרת חיפושים.
- הטבחית:** ומי יודע, אולי הוא אמור לתרום לפנימייה.
- הטבחית השנייה:** מכל מקום אף פעם אין לדעת כיצד עשויים לתרום קשרים מסוג זה.
כולן מהנהנות בהסכמה.
לפתע נשמעת דפיקה בדלת, בפתח ניצב החלבן בחיור דבילי.
- החלבן:** איפה גברת אמיליה הבוקר?
אמיליה מסדרת את עצמה ורצה בהתלהבות מטופשת.
- אמיליה:** הו פרנסיס, הגעת מוקדם כל כך...
פרנסיס: כמובן אמיליה, אדם מוכרח לקום מוקדם כל כך אם ברצונו להשפיע על העולם.
- אמיליה:** אמת לאמיתה, ומה רבה השפעתך פרנסיס.
פרנסיס לא יודע מה להגיד ורץ להביא את בקבוקי החלב הם מסתכלים אחד על השני באהבה מגוחכת ופרנסיס הולך.
- אמיליה:** (קוראת אחריו) היה שלום פרנסיס...
שרה ובקי מצחקקות אחת לשניה, אמיליה רואה אותן וגוערת בהן.

תמונה 3

- משתתפים:** שרה, משפחת מורמורנסי, זבנית.
מקום: רחובות לונדון, אולי ריקוד קבצנים.
- בילי מורמורנסי:** הנה ילדה קטנה ומסכנה, ויש לי שש פרוטות, אני נותן לה אותם.
בילי מגיש לשרה את הפרוטה.
- שרה:** (בתדהמה) הו, לא. תודה לך! איני יכולה לקבל זאת, באמת!
שתי אחיותיו של בילי מתקרבות כדי להקשיב.
בילי מכניס לידה את המטבע.
- בילי:** את חייבת לקחת את זה ילדה מסכנה, תוכלי לקנות בזה אוכל, זה מטבע של שש פרוטות שלמות.
- שרה:** הו, תודה רבה. אתה נדיב מאוד ידידי היקר.
שרה ממשיכה בדרכה.
- ג'נט (אחות של בילי):** בילי, למה נתת לילדה הזאת מטבע? אני בטוחה שהיא איננה קבצנית.

- ג'ניפר (אחותו):** היא לא דיברה כאחת כזאת, ופניה לא נראית כשל קבצנית. חוץ מזה, היא לא בקשה נדבה, אפילו סרבה לקבל.
- בילי:** אבל היא לקחה, בסוף היא צחקה ואפילו אמרה שאני נדיב (בטון מתפאר) ובאמת הייתי - נתתי לה מטבע של שש פרוטות שלמות.
- ג'נט וג'ניפר מחליפות מבטים.**
- ג'נט:** גם נימוסיה שונים, ילדה קבצנית לעולם לא היתה נוהגת כך, ילדה שכזו היתה מחווה קידה ואומרת (מחקה בקולה ילדה קבצנית): תודה לג'נטלמן הקטן, תודה רבה לך אדוני.
- לורה (עוד אחות של בילי):** נדמה לי שראיתי אותה פעם, היא מן משרתת בפנימיה. אני חושבת שהיא לא שייכת לאף אחד, היא יתומה, אבל היא לא קבצנית, למרות בגדיה הבלויים, בזה אני בטוחה. (פונה לבילי ואומרת): בכל אופן, אבא יכעס שאתה מבזבז כך את דמי הכיס שלך.
- בילי:** כן, אבל אבא לא פה, ואתן לא תגידו לו. נכון?
- ג'ניפר:** אל תדאג, גם כך הוא עסוק בחיפושיו עבור אדון קריספורד.
- בילי:** מעניין אם הוא כבר מצא אותה.
- לורה:** אני מקווה שכן, אבא אמר שאדון קריספורד כבר חולה מרגשות אשמה. הן נאנחות.
- ג'נט:** כבר מאוחר, מוטב שנמהר לשוב הביתה.
- שרה מגיעה למאפיה.**
- זבנית:** אפשר לעזור לך יקירתי?
- שרה:** שתי לחמניות בבקשה.
- הזבנית מגישה לשרה את הלחמניות.**
- שרה:** תודה רבה.
- שרה יוצאת החוצה ורואה משפחה ענייה מנסה למכור ורדים.**
- המשפחה: אדוני, אתה רוצה לקנות פרח? רוצה? פרחים למכירה.**
- שרה פונה אליהם, מהרהרת.**
- שרה:** (לעצמה) הם נראים רעבים, בוודאי יותר ממני.
- מגישה לאחת הבנות לחמנייה ללא מילים, האמא מנידה בראשה לביתה.**
- הבת:** מגישה לשרה ורד ורד עבור הנסיכה.
- שרה:** נסיכה?? נסיכה!!
- כן, אני נסיכה! אומנם נסיכה ענייה שנושלה מכתרה אך בתוך תוכי נותרתי נסיכה, דבר לא יכול לשנות זאת.**

תמונה 4

- משתתפים:** מיס מינצ'ן, ארמנגארד, ברברה, הילרי, לוסי, סוזן, לוטי, אמיליה, שרה, סנדי, בקי.
- מיס מינצ'ן נמצאת בחדרה. היא לוקחת מהמדף זוג כפפות ומכניסה אותן לכיסה. אחת מהכפפות נשמטת מידה והיא לא שמה לב. מיס מינצ'ן יוצאת למסדרון ועוברת בו בסטר מורם, וארבע בנות מתגנבות אחריה, שפופות, נצמדות לקיר. ארמנגארד נקרית בדרכה.
- ארמנגארד: שלום, מיס מינצ'ן.**
- מיס מינצ'ן מתעלמת.
- ארמנגארד: להתראות, מיס מינצ'ן!**
- ברברה יוצאת לוודא שמיס מינצ'ן הלכה. הילרי מציצה ורואה את מיס אמיליה יושבת בחדרה. היא שורקת ומחליפה מבטים עם לוסי וסוזן. סוזן מסמנת ללוטי באגודלה וקורצת. לוטי עוצמת את עיניה ופותחת בסדרת צרחות מזוייפות, כשעל פניה הבעה משועשעת.
- כשמיס אמיליה שומעת את הצרחות היא קופצת ממקומה בבהלה, יוצאת מחדרה ומדדה בהיסטריה לעבר לוטי.
- מיס אמיליה: הו לא, הו לא, לא שוב!!!**
- מיס אמיליה יורדת על ברכיה ומתקרבת ללוטי. היא שולחת את ידה לעבר לוטי ולוטי כמעט נושכת אותה. מיס אמיליה נרתעת ופותחת גם היא בסדרת צרחות מבוהלות. היא רצה למטבח וקוראת לעבר שרה.
- מיס אמיליה: שרה, שרה!!! בואי מהר!!!**
- בינתיים נפגשות ארמנגארד, ברברה והילרי במסדרון, ומתגנבות בשקט לחדרה של מיס מינצ'ן. ברברה והילרי מתחילות לחטט בארונות ובמגירות. ארמנגארד נעמדת מאחוריהן ונוגעת בכתף שלהן, ושתייהן קופצות בבהלה.
- ארמנגארד: (נבוכה, בחיך מטופש) אז... נתחיל?**
- פתאום סנדי נכנסת לחדר ועושה רעש בכניסתה. ארמנגארד, ברברה והילרי קופאות בבהלה, ונאנחות בהקלה כשרואות שזאת רק סנדי. ארבעת הבנות ממשיכות בחיפושם.

- כרברה:** (מחזיקה בידה את התליון ומסתכלת בו, מוקסמת) **הנה זה!!!**
 כולן מסתובבות אליה. בדיוק ברגע הזה עולה מיס מינצ'ן לבמה, הכפפה האחת בידה, ופונה לכיוון החדר...
 בדרך היא רואה את אמיליה.
- מיס מינצ'ן:** **אולי תשתיקי כבר את הילדה הזאת!?**
מיס אמיליה: (מגמגמת) **אה.. אה.. הי... (ממשיכה לדדות).**
 מיס מינצ'ן פותחת את דלת חדרה וכמעט נכנסת לחדר... פתאום נשמעת מאחוריה צרחה משונה וקצרה. מיס מינצ'ן מסתובבת במבט תוהה, ורואה את בקי.
- בקי:** **אני... אני... אני... אני... אני... אני...**
 בינתיים כל הבנות חומקות אחת אחת אל מחוץ לחדר. בקי מחכה שכל הבנות יעלמו מהשטח, ואז היא ממשיכה.
- בקי:** **אני... חושבת... אני חושבת שראיתי עכבר...**
מיס מינצ'ן: (מגלגלת את עיניה בזלזול) **נו, בַּמַּת!**
 מיס מינצ'ן פונה שוב להיכנס לחדרה. היא נתקעת בדלת שנסגרה בינתיים, פותחת אותה בעצבנות ונכנסת לחדר. בינתיים אמיליה ושרה רצות אל לוטי. הן כמעט מגיעות, ופתאום הן רואות את לוטי מדלגת לעברן בעליזות.
- לוטי:** **שלום לכן!**
 ממשיכה ללכת כאילו כלום לא קרה.
- אמיליה:** (מתמוטטת על הרצפה, מתחילה לנגב את מצחה ולהתנשם בכבדות תוך כדי מלמולים) **הילדה הזאת... הילדה... (שרה מתיישבת לידה) אני לא יכולה יותר!... לא... הילדה הזאת- והעבודה הזאת! זה לא בשבילי! זה כל כך מתיש! (נאנחת) אני זקוקה לחופשה!**
- שרה:** **ולי נראה שגם החלבן שלך זקוק לחופשה!**
 אמיליה מפסיקה להתנשף בבת אחת ומסתכלת בשרה בתדהמה.
- אמיליה:** **שלי?!**
- שרה:** (בתמימות) **חשבתי שאת מחבבת אותו, מיס אמיליה!**
- אמיליה:** (מגמגמת) **מה?! אני?!... את טועה!**
 אמיליה משלבת את ידיה ומפנה את ראשה משרה, בוהה בנקודה באוויר.
- שרה:** **את יודעת, מיס אמיליה, נראה לי שגם הוא מחבב אותך!**
 אמיליה שומטת את ידיה על ברכיה ומביטה בשרה בהתרגשות ובתמיהה.
- אמיליה:** (בקול חנוק מהתרגשות) **את באמת חושבת כך?**
- שרה:** (בהתלהבות, בעיניים זורחות) **כן, באמת! תוכלו לברוח לירח דבש אקזוטי ואז לחיות יחד באושר ושלווה!**
 אמיליה נאנחת בכמיהה לשמע התיאורים של שרה, ולפתע מתפכחת.
- אמיליה:** (ביאוש) **אבל אחותי! היא לא תרשה לי!**
- שרה:** **אז מה? הגיע הזמן שתראי לה שאת לא חייבת לעשות כל פקודה שהיא נותנת! תברחי בלילה, ואז היא לא תוכל לעצור אותך!**
- שרה הולכת. אמיליה מנסה לעצור אותה ביד רועדת ולא מצליחה. אמיליה נאנחת מלאת התרגשות, ונשארת לשבת שם בפנים זורחות, מלאות התרגשות.

תמונה 5

- משתתפים:** שרה, בקי, ארמנגארד, דיאנה, סוזן, הילרי, לוטי, ראם דאס, השכן, מיס מינצ'ן.
 שרה ובקי נמצאות בחדר של שרה, בעליית הגג. שרה מביטה דרך החלון.
- שרה:** **עכשיו השכן החדש פורק את המזוודות... הלאסקר שלו עוזר לו, ו... ה-מה?**
- בקי:** **הלאסקר. משרת הודי.**
- שרה:** **מה, השכן החדש הודי?**
- שרה:** **לא, האדון לא הודי, רק המשרת שלו, בואי הסתכלי איך הוא לבוש.**
- בקי קמה, ואז נשמעות שלוש דפיקות קצובות על הדלת. בקי ממחרת לכסות את עיניה של שרה, ומכריזה בחיך.
- בקי:** **יש לך הפתעה!**
 חמש בנות נכנסות לחדר, ובקי מסירה את ידיה מעיניה של שרה, שרה מביטה בהפתעה, וחוסר הבנה.
- שרה:** **מה אתן עושות פה?**
- ארמנגארד:** (פוסעת פסיעה אחת קדימה, ומכריזה בחגיגות) **הנסיכה שרה!**

- ריאנה:** (בחגיגות) אנו רוצות להעניק לך, דבר מה שהצלנו.
אזן: בהרפתקה מסוכנת ביותר,
הילרי: תוך סיכון לחיי כולנו.
לוטי: וגם לחיי!
- שרה:** לוטי מגישה לשרה את התליון. שרה מביטה בהתרגשות בשרשרת.
לוטי: אני... אני לא יודעת מה לומר... אתן החברות הכי טובות שאפשר לייחל אליהן.
לוטי: שרה, ספרי לנו סיפור.
ארמנגארד: (עיניה נדלקות) כן!
שרה: טוב. (חושבת קצת ואז אומרת בדרמטיות) בהודו הרחוקה, על גדות הנהר הכחול, חיה לה מפלצת מפחידה...
מיס מינצ'ן: מה קורה כאן?
שרה: (מתפרצת ראשונה) זו לא אשמתן! אני קראתי להן!
מיס מינצ'ן: (בצעקה ובכעס) בנות, רדנה למטה מיד! אטפל בכן אחר כך! בקי, היכנסי מיד לחדרך, והישארי שם עד מחר בערב! אין ארוחות! ואת שרה, תבצעי מחר את עבודתה של בקי, בנוסף לעבודתך הרגילה.
מיס מינצ'ן: הגיע הזמן שתלמדי, שרה קרו, שלחיים האמיתיים אין שום קשר למשחקי הדמיון שלך! העולם שבחוץ הוא אכזר ומתנכל. עלינו למלא את חובותינו ולא לשקוע בחלומות מגוחכים. מובן?
שרה: כן גברתי.
מיס מינצ'ן: יפה.
שרה: מיס מינצ'ן מסתובבת והולכת לצאת מהחדר.
מיס מינצ'ן: (בשקט) אבל אני לא מאמינה בזה!
שרה: מיס מינצ'ן: (בבוז) אל תגידי שעדיין את חושבת את עצמך לנסיכה! הביטי סביבך ילדה, או אולי מוטב שתביטי בראי...
שרה: (בלהט) כל הילדות הן נסיכות! - כולנו! אפילו אם הן גרות בעליית גג מרופטת ושבורה, אפילו אם הן לובשות שמלות בלויות וישנות! אפילו אם הן לא חכמות, צעירות או יפות! גם אז הן נסיכות! אבא שלך מעולם לא אמר לך את זה?!?! מעולם!?!
 כשמיס מינצ'ן שומעת את זה, היא מופתעת. היא מתחילה להרהר, יוצאת מהחדר בטריקה, ומוחה דמעה. שרה נשארת בפריז.

מערכה שלישית

תמונה 1

- משתתפים:** בקי, שרה. (ראם דאס)
בקי: מה נעשה? יום שלם בלי אוכל!
שרה: בקי, אל תבכי.
בקי: אני מפחדת, אם מינצ'ן תסלק אותי, לא יהיה לי למי לפנות.
שרה: זה לא נכון! אני כאן איתך. תמיד ראיתי אותך כאחות אמיתית.
בקי: (מופתעת) באמת?!
שרה: בואי נבטיח עכשיו שנדאג זו לזו בכל מקום שנהיה.
בקי: (בהתלהבות) אני מבטיחה.
שרה: הן מתחבקות.
שרה: מה נעשה בקשר לאוכל?
בקי: נגווע ברעב כנראה.
שרה: לא, נשאר רק דבר אחד! נאכל עכשיו סעודה גדולה, לפני שנלך לישון, והיא תחזיק אותנו כל היום.
בקי: סעודה?! איזו סעודה?

- שרה:** הסתכלי סביבך, את רואה את השולחן שם? הוא מכוסה במפה לבנה, ויש עליו נרות ומגשים מלאים במאכלים טעימים ומשובחים. קדימה בקי, איזה אוכל יש על השולחן?
- בקי:** אבל, איני רואה שום אוכל...
- שרה:** נסי לראות בקי, נסי. האמיני בהכל. את זוכרת מה אמרת לי בקשר לקסם?
- בקי:** (בהיסוס) מאפים!?
- שרה:** יופי! איזה סוגים של מאפים?
- בקי:** כל הסוגים. כל הסוגים שיש, וכולם חמים!
- שרה:** יופי, (מביטה בבגדיה) איננו לבושות בצורה הולמת לסעודה מפוארת שכזאת. גם בקי מביטה בבגדיה.
- שרה:** אני לובשת שמלת קטיפה ארוכה עם צווארון פרווה, מה איתך?
- בקי:** אני תמיד אהבתי יהלומים, טבעות וצמידים, ושמלה שהם משובצים בה, מלמעלה עד למטה.
- שרה:** (מריחה) ממ... תריחי את הנקניקיות!
- בקי:** אני אוהבת נקניקיות.
- שרה ובקי צוחקות ומתלהבות. ראם דאס מסתכל עליהם וצוחק לעצמו. (חושך- מסדרים את הבמה.) בקי ושרה ישנות.
- ריקוד שבו מכניסים להם לחדר את כל הדברים.
- שרה מתעוררת ורואה את החדר מפואר, השולחן מלא מטעמים, שרה קמה ומחייכת באושר. היא נועלת את נעלי הבית, לובשת את מעיל הקטיפה, מריחה את המאכלים ומסתובבת באושר ברחבי החדר. שרה מעירה את בקי.
- שרה:** בקי, בקי, קומי והסתכלי סביבך!
- בקי:** בקי קמה, מביטה בחדר ונדהמת.
- שרה:** שרה, נראה לי שקצת הגזמת הפעם.
- שרה:** זה לא אני!
- בקי קופצת מהמיטה, רצה אל הבגדים ומתלבשת. הן צוחקות באושר.
- בקי:** (בהתרגשות) אני מרגישה כאילו שמלאך נגע בי!
- הן ניגשות אל האוכל.
- שרה:** בדיוק מה שהזמנו!
- בקי:** (בחשש) זה קצת מפחיד אותי, כל העניין הזה.
- שרה:** זה באמת מפחיד, את חושבת שכדאי שלא נאכל?
- בקי:** לא עד כדי כך...
- שתיהן צוחקות. הן יושבות לאכול ומרימות כוסיות לחיים!
- ראם דאס מביט בהן. שרה יושבת מהורהרת.
- בקי:** את ממציאה משהו בראש שלך, שרה?
- שרה:** לא, אני תוהה מה עלי לעשות.
- בקי מתבוננת בה בהשתוממות.
- שרה:** (מסבירה) אינני חדלה לחשוב על הידיד שלי, אולי הוא רוצה לשמור על סודיות, אבל אני כל – כך רוצה שידע איזה אושר הוא גורם לי, כל אדם טוב לב, שמח לדעת שהוא גורם אושר לזולתו, זה חשוב לו יותר מתודה, הלואי... (רואה מכתביה מונחת) הו! למה לא חשבתי על כך מקודם?
- שרה ניגשת אל השולחן ולוקחת את המכתביה.
- שרה:** (בשמחה) אני יכולה לכתוב אליו, ולהשאיר את המכתב על השולחן, ואז אולי כשיחזור - יראה את זה, אני בטוחה שישמח אם אודה לו.
- היא כותבת את המכתב, ומקריאה אותו לבקי.
- שרה:** "אינני יודעת מי אתה, אך אני רוצה להודות לך על נדיבותך כלפי, על כך שבזכותך נראה הכל כאגדת פיות נפלאה. אני אסירת תודה ומאושרת, כמוני גם בקי. גם היא מודה לך, ומרגישה שהכל יפה ונפלא. נתת לנו את ההרגשה, שלמרות הכל אנחנו נסיכות, ולא רק בדמיון. ברגשות תודה עמוקים - שרה קרו, הילדה מעליית הגג".

תמונה 2:**משתתפים:** החלבן, מיס אמיליה.

אמיליה עומדת בפתח הפנימייה, החלבן ניצב למטה ושורק לה.
אמיליה באה בהתרגשות סוחבת איתה כמה מזוודות.

אמיליה: (בהתרגשות) **הו, פרנסיס...**

פרנסיס מתחיל לסדר את בלוריתו, בהרגשת חשיבות, ומציב סולם תחת החלון, אמיליה משליכה עליו את המזוודה הראשונה, פרנסיס נופל מכובד המזוודה ובטרם הספיק לקום - נופלת עליו מזוודה נוספת, ובטרם הספיק לקום, נוחתת עליו מזוודה נוספת ושני תיקים. ובטרם הספיק לקום אמיליה בכבודה ובעצמה יורדת בסולם, מפספסת שלב אחד ונופלת על פרנסיס, בכל כובד משקלה.

אמיליה: **הו! כמה רומנטי... (ופרנסיס מעוך מתחתיה).****תמונה 3****משתתפים:** קאריספורד,

בבית של הג'נטלמן, קאריספורד יושב על הכורסא, עייף ומיואש. מסביבו הילדים של ג'ורג' מרמונסי.

ג'נט: **אבא בא!**

בילי רץ אל הדלת.

בילי: (בשמחה) **כן, זה אבא. (ואז באכזבה) אבל אין שום ילדה!**

כולם מתקרבים לאבא שנכנס לחדר במבט עייף.

קאריספורד מנסה לקום, אך צונח בחזרה.

קאריספורד: (בעייפות) **אני שבר כלי.****ג'ורג':** (פונה לילדיו) **תוכלו להכנס אחרי שאשוחח עם מר קאריספורד, לכו אל ראם דאס בינתיים.****קאריספורד:** (לוחצים ידים) **מה חדש? מה בקשר לילדה?****ג'ורג':** **חיפשתי בכל הפנימיות בפריז, אין שום ילדה העונה לתיאור שלנו, אבל אנחנו עוד נמצא אותה.**

ידו של הג'נטלמן נשמטת מידו של ג'ורג'.

קאריספורד: **אין סיכוי, הייתי מפסיק בחיפושים לולא דמותו של ידידי המנוח ניצבת מול עיני. אינני יכול לשאת את המחשבה שרוא מת בהרגשה שאני, ידידו הטוב ביותר, בגדתי בו בעסקי הילדים.****ג'ורג':** **אל תייסר את עצמך, הרי לא היתה לך ברירה, חלית ולא יכלת לקום ממקום מושבך.****קאריספורד:** **אני חייב לעשות הכל על מנת למצוא אותה ולאמץ אותה, זה המעט שביכולתי לעשות עבור קפטן קרו המנוח שהשאיר בידי את כל רכושו, לו רק יכולתי לזכור את שמה של ביתו, הוא נהג לקרוא לה: 'נסיכה קטנה', אך יותר מזה איני זוכר.**

ראם דאס נכנס לחדר, בידו מכתב משרה, (הילדים נכנסים ביחד איתו).

ראם דאס: **סאהיב, יש לי מכתב בשבילך!****קאריספורד:** **מכתב?!****ראם דאס:** **מהילדה שבעליית הגג.**

קאריספורד לוקח את המכתב וקורא (נשמע ברקע קולה של שרה שקוראת את זה).

כשהיא מגיעה למילים: 'שרה קרו, הילדה מעליית הגג', קאריספורד כאילו מתעורר.

קאריספורד: **שרה קרו?!****כולם:** **קרו?!****ג'נט:** **הבת של קפטן קרו?!****ג'ניפר:** **המשרתת בפנימייה?!****בילי:** **שהבאתי לה 6 פרוטות שלמות?!****לורה:** **ידעתי שהיא לא קבצנית!****בילי:** **קבצנית? היא תקבל עכשיו מלא יהלומים!****תמונה 4:****משתתפים:** שרה, בקי וכל בנות הפנימייה, ראם דאס, הג'נטלמן ההודי ומשפחת מומורנסי.

בצד אחד של הבמה ראם דאס, הג'נטלמן ההודי, שרה ומשפחת מומורנסי. בצד השני כל בנות הפנימייה.

לוטי: **את כבר לא אמא שלי?**

שרה מחבקת אותה וצוחקת.

לוטי: **חזרת להיות נסיכה.****ארמנגארד:** **היא תמיד היתה נסיכה! ריקוד סיום – "אולי תראה עולם" (פתוח לשינויים)****סוף!!!**